

[Hauch.]

tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om der dog ikke er et Sted, vi kunde tage som Udgangspunkt for Overvejelser i denne Sag. Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt stille Forslag om at gaa endnu længere ned, men jeg vil dog gerne spørge: Dersom man som Udgangspunkt tog f. Eks. 3 pCt., hvad vilde saa den højtærede Finansminister sige hertil? Det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa Regeringen behandler det Tilbud, vi gentagne Gange har givet i denne Sag, er ejendommelig og mærkelig. Det er, som om man i Virkeligheden ikke havde Lyst til, om jeg saa maa sige, at slippe dette Forslag, som man nu saa længe har benyttet i den politiske Agitation!

Naar vi dernæst kommer til Spørgsmaalet om Virkningerne af det Forslag, som den højtærede Finansminister her stiller, er Forholdet jo det, at det under de nuværende Forhold vil komme til at virke som en ligefrem Ekspropriation af Formuer. Jeg skal minde den højtærede Finansminister om, at saadan som Situationen for Tiden er indenfor vort Hovederhverv, Landbruget, kan der overhovedet ikke være Tale om nogen Forrentning af den Kapital, der er anbragt i Landejendomme — overhovedet ingen, det er anerkendt fra alle Sider, og det vil den højtærede Finansminister ogsaa blive nødt til at anerkende. Jeg ser her bort fra saadanne Tilfælde, hvor der til Formuen er knyttet andre Indtægter end dem, der flyder af at drive Landbrugsvirksomhed. Og det er ikke muligt for os at forstaa, at der ikke i en Nedsættelse efter den Skala, vi har stillet Forslag om, skulde være et Udgangspunkt for Forhandling med Regeringen.

Endelig skal jeg sige, at i den Form, som vi har foreslaaet, og hvorefter man skulde gaa ned med Skatten, naar Afkastningen af Formuen var meget ringe, dog ikke længere end til Fritagelse for ⁹/₁₀ af den oprindelige Skat, vilde Loven i høj Grad virke som en Lettelse for kriseramte Landbrug, hvor der overhovedet er nogen Formue tilbage, der er anbragt i Landbrug.

Jeg kan derfor ikke slutte mig til den højtærede Finansminister, naar han udtaler, at der ikke paa Grundlag af det Forslag, der er stillet i det høje Folketing, skulde være nogen som helst Forhandlingsmuligheder. Jeg vil forudsætte, at saadanne Forhandlingsmuligheder er til Stede, og derfor skal jeg ved Forhandlingens Slutning tillade mig at stille Forslag om, at Forslaget henvises til et Udvalg.

Nu siger den højtærede Finansminister: Ja, men det er ikke nok, at vi gennemfører en Lov, hvorved det hele bliver, som det er, vi maa ogsaa finde Muligheder for at skaffe Indtægter; det er det, vi trænger til. Ja, vi vil ogsaa være med til at overveje, hvordan man skal finde disse Indtægter, og jeg skal slet ikke nægte, at der ogsaa kan være Grund til at overveje det med Hensyn til de Formuer, der virkelig giver nogen Afkastning; det skal jeg tværtimod paa min Gruppes Vegne erklære os villige til at forhandle med den højtærede Finansminister om. Men til Lovforslagene, som de foreligger her — det gælder baade Forslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten og Renteforslaget — kan den højtærede Finansminister ikke vente vor Tilslutning, og saa er der formentlig ikke anden Vej tilbage at gaa end at prøve paa, om der gennem en Udvalgsbehandling er Mulighed for at komme til en Overenskomst. Vi har saa ofte i det høje Landsting drøftet disse Ting, navnlig har vi meget indgaaende drøftet Formueforslaget Gang paa Gang, og jeg vilde tro, at Mulighederne, dersom der overhovedet er nogen, kommer lettest frem under Behandlingen af Sagen i et Udvalg. Jeg skal derfor indskrænke mig til at give Udtryk for vor Villighed til at forhandle om disse Lovforslag i et Udvalg.

Johs. Hansen: Det er utvivlsomt ganske nødvendigt for Tiden, at der ogsaa herhjemme fremsættes Forslag om nye Skatter. Det er, som den højtærede Finansminister har paavist, sket i mange Lande, at man har maattet søge Dækning for Underskud paa Finansløven ved Forslag om nye Skatter, og det er nødvendigt, at det ogsaa sker herhjemme.

Saa bliver da det næste Spørgsmaal, hvilke Skatter der er de bedste under den givne Situation, og jeg vilde herom mene, at de to Forslag, som den højtærede Finansminister i Dag har forelagt os, er Forslag, som det er rimeligt at fremkomme med i dette Øjeblik.

Om det ene af Forslagene gælder jo, at det er en gammel Bekendt. Vi har nu drøftet dette Forslag her i Tinget flere Aar igennem, ligesom det ogsaa har været behandlet i det andet høje Ting, og vi har hvert af disse Aar fra Oppositionens Side mødt den samme Uvillie til at gaa ind paa Forslagets Gennemførelse. Hvis man undersøger Formueejernes Stilling i Dag og i 1922, da man gennemførte de Takster, som nu ønskes genindført, vil jeg mene, der er al Grund til at hævde, at den Formue-